

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Jeg tænkte egentlig: mon hr. Holmberg ikke snart stiller forslag til beslutning i dette ting om at nedlægge statsbanerne? Det var egentlig rimeligt, at vi fik det spørgsmål klaret, for jeg synes ærlig talt, det ærede medlem sådan år efter år er blevet ved at bore i dette her. Det er egentlig underligt, at hans partiblade deroppe, hvor han er fra, — som jo skal have en hel del ud af dette her — ikke spørger: hvad mener den mand egentlig? Taler han bare, eller er det en handlingens mand, som vi står over for? Nå, jeg skal overlade til hr. Holmberg selv at finde ud af tidspunktet for at stille et sådant forslag. Det kan jo være, at man kan sige med en vis rimelighed, at i den kommission, som nu kommer, kan man drøfte det, og så er der jo tid nok til at fremsætte en mindretalsresolution i kommissionen, om så skal være.

Hr. Hans Lund forudsatte og med rette, at ved den rationalisering, som finder sted og fortsat vil finde sted, må der naturligvis tages et rimeligt hensyn også til personalet. Man kan ikke forudsætte, at personalet går ind for en virkelig udnyttelse af rationaliseringsmulighederne, hvis de ikke ser, at de også får noget ud af det. Man drøfter jo tit, hvilke parter der skal have andel i gevinsten ved en rationalisering, og man får ikke den fulde rationalisering, hvis ikke de, der skal være med til at udnytte rationaliseringsmidlerne, også får noget ud af det, så på det område kan personalet være ganske roligt.

Det store underskud er nu gjort op til 900.000 kr. om dagen, og det er jo noget, man har talt om længe. Men dertil kan jeg i og for sig kun svare det, jeg sagde til indledning: vil man ikke være med til at betale det, ja, så må man stille forslag om, at statsbanerne lukker. Ellers må man gøre det, vi hidtil har gjort: betragte statsbanerne som et så vigtigt led i den danske transport, i det danske erhvervsliv, for den menneskelige trivsel, at vi ikke kan undvære statsbanerne. Hermed skal ikke være sagt, at der ikke kan gøres mere for at bringe en bedre balance i forholdet mellem indtægter og udgifter; her skal der absolut ske noget mere. Statsbanerne, eller rettere sagt organisationerne, har jo også taget initiativet på et område, hvor jeg mener der kan ske en hel del; generaldirektoratet har tilsluttet sig

dette, og dette arbejde er i gang. Der er ingen tvivl om, at statsbanernes apparat hviler for meget på ordninger og forestillinger fra forrige århundrede. Det er også menneskelig forståeligt, om der er nogle i statsbanerne, der ikke rigtig kan leve sig ud over den tankegang. Det kender vi også i private virksomheder; ja, vi kender nationer, der har det på den måde. Jeg tror dog, at det problem vil løses, for man er klar over, at nu gælder det om at lytte til græsset, der gror, og finde de opgaver, der skal løses.

Når den kommission, som jeg forstår vi kan få nedsat, kommer i gang med arbejdet, så er der jo nok her et område, hvor den måske kunne afgive en delbetænkning, og hvor vi kunne gøre et større operativt indgreb. Jeg har meddelt generaldirektøren, at man personalemæssigt må indstille sig på sådanne operative indgreb, uden at for meget personale bliver skadet derved. Vi har jo eksempler på visse vanskeligheder, når man ikke i rimelig tid har varskoet dele af personalet, men jeg håber ikke, det skal gentage sig. Dette også som et svar på det, hr. Hans Lund var inde på.

Når det ærede medlem hr. Holmberg nævner ministerens angreb på personalet, vil jeg gerne sige, at jeg har aldrig angrebet statsbanernes personale; jeg så godt, der var nogle blade, der gav det udseende af, at jeg havde angrebet statsbanernes personale, men tværtimod sagde jeg jo, at statsbanernes service var bedre, end rygtet fortalte. Det betyder ikke, at man ikke kan gøre tingene bedre. Jeg tror ikke, der er noget, der laves så godt her i landet, at det ikke kan gøres bedre, og der er nok mange virksomheder, der kommer til at finde ud af, lige fra den øverste chef til den sidst antagne, at skal vi klare os i konkurrencen, og det gælder også transportmæssigt, gælder det ikke om at gå og skubbe skylden på hinanden og tale om, hvem der har skylden for, at det gik dårligt; nej, så er det med at tage fat på at få tingene gjort, så vi kan klare os i konkurrencen. Sådan vil det også være for statsbanernes vedkommende. Jeg vil gerne gentage her, hvad der er min formening, nemlig at man i statsbanerne må forstå — det gælder også fra den øverste til den nederste — at i transport, navnlig persontransport, men også i godstranspor-